

Clarinetul comentează și el tema lui Till definind astfel portretul moral al eroului. Motivul lui Till va reveni de-alungul întregului poem ca refrenul unui rondo, de fiecare dată cu o înfățișare adecvată întâmplării din povestire.

În poemul său, autorul evocă următoarele întâmplări: eroul se plimbă călare printr-o piață distrându-se pe socoteala negustoreselor lacome de câștig, spărgându-le oalele în țai.dări; travestit în monah el batjocorește cu ironia sa usturătoare pe catolicii fanatici. Apoi îndrăgostit de o fată, îi face o declarație de dragoste, dar fata îl alungă. Furios de refuzul fetei el jură răzbunare, prin glasul instrumentelor de suflat. O ceată de profesori pătrunși de spiritul mărginit al scolasticei examinează pe Till. Eroul le închide gura punându-le întrebări pline de haz. În cinci limbi, profesorii încep să discute problemele ridicate de Till. Orchestra redă această babilonie a vocilor și minților încurcate în ițele scolasticei. Dar Till, ghidușul, o șterge tiptil lăsînd pe profesori încurcați, fluerînd un cîntec popular de batjocură (la clarinete și viori).

Năzdrăvăniile lui Till se succed unele după altele, umorul lui umbrindu-se pe alocuri cu un sarcasm amar. El își pune întrebarea dacă „epoca lui este coaptă pentru a înțelege spiritul său liber“.

Momentul dramatic al poemului înfățișează răzbunarea fanaticilor, care determină prinderea, judecarea și condamnarea la moarte prin spînzurătoare a lui Till. Orchestra în totalitatea ei exprimă încordarea momentului. Till este prins în prezența mulțimii. Se aud tobele care adună lumea la judecată. Dar Till își flueră nepăsător veselul său cîntec de batjocură la adresa celor mărginiți. Judecătorii îl condamnă la moarte. Triluri de clarinet redau clipa morții sale. Eroul a înfruntat moartea și pe judecători cu rîsul lui voios ce prevestește parcă sfîrșitul negurilor feudale. Episoadele enumerate se înlanțuesc muzical înlanțul formei de Rondo, tema lui Till revenind de fiecare dată ca un refren cu o expresie psihologică nouă. Epilogul poemului reia motivul de povestire „a fost odată“ trecînd apoi din nou prin orchestră chipul moral al nemuritorului erou popular. El a murit dar spiritul lui cutezător și robust trăește în veci în inimile și în amintirea poporului.

Marea artă de orchestrator a lui Richard Strauss apare în toată complexitatea ei în această lucrare plină de vervă muzicală și de strălucire.